

vůbec zjištění o vině obžalovaného po stránce subjektivní, ač to bylo nutně již se zřetelem na právní poměr stran, dále se zřetelem na zodpovídání se obžalovaného, jenž popíral vinu a uplatňoval, že nebylo ještě provedeno ujednané předchozí vyúčtování, a že měl proti K-ovi vzájemné pohledávky. Nestačíť podle zákona a podle ustálené judikatury ke skutkové podstatě zločinu podle § 183 tr. zák. v subjektivním směru jen úmysl, svěřenou věc za sebou zadržeti nebo si přivlastniti, nýbrž kromě toho musí míti pachatel také vědomí o hmotné protiprávnosti zadržetí nebo přivlastnění si svěřené věci (sb. n. s. čís. 2150, víd. sb. čís. 3321 a m. j.). Toto vědomí musí býti v rozsudku výslovně zjištěno a podle zákona odůvodněno; jinak neodpovídá odsuzující výrok zákonu. Opomenutí nalézacího soudu zakládá proto neúplnost výroku soudcovského podle čís. 5 § 281 tr. ř., zmateční stížností zjevným poukazem uplatňovanou, a v souvislosti s tím i zmatek podle čís. 9 a) § 281 tr. ř.

Čís. 4223.

Byly-li včas opovězeny a provedeny dvě zmateční stížnosti, jednak obžalovaným samým protokolárně ještě před doručením opisu rozsudku, jednak obhájcem písemně po doručení opisu rozsudku, jest tu i onu pokládati za stížnost jednotnou, opakuje-li podání obhájcovo výtky obžalovaného.

(Rozh. ze dne 2. července 1931, Zm I 287/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Hradci Králové ze dne 21. března 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže podle §§ 190, 192, 194 tr. zák. a přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Zmateční stížnost byla obžalovaným včas opovězena i včas provedena, jednak jím samým ještě před doručením opisu rozsudku protokolárně dne 24. a dne 28. března 1931, jednak po doručení opisu rozsudku obhájcem písemně dne 3. dubna 1931. Veškeré tyto projevy jest pokládati za stížnost jednotnou, ano podání obhájcovo opakuje (s jedinou výjimkou) též výtky učiněné samým obžalovaným.

Čís. 4224.

Přestupku podle § 399 tr. zák. mohou se dopustiti jen živnostníci, kteří jsou oprávněni prodávati maso buď syrové nebo jakkoliv připravované (řezníci, uzenáři, hostinští, vyvářeči a pod., po případě jejich pomocníci v živnosti); jiné osoby (domkáři, rolníci, pachtýři selských pozemků) se přestupku toho dopustiti nemohou.

Jest nutno, by se prodej stal oněmi osobami při provozování živnosti, která k prodeji masa opravňuje.

Dal-li domkář zabítí vepře ve svém hospodářství vypěstěného a rozprodal z něho maso a jaternice, aniž dal maso podle předpisu ohledati, nedopouští se ani přestupku § 399 tr. zák., ani soudně trestného činu podle zák. čís. 277/1909 ř. zák., ani správního přestupku (podle § 13 cit. zák.).

(Rozh. ze dne 2. července 1931, Zm I 461/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu ve Cvikově ze dne 19. února 1931, jímž byl obžalovaný Rudolf O. uznán vinným přestupkem § 399 tr. zák., byl porušen zákon v ustanovení úvodní věty § 399 tr. zák. Rozsudek ten se zrušuje jako zmatečný a obžalovaný Rudolf O. se podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby zproštuje.

D ů v o d y:

V trestní věci T 64/31 okresního soudu ve Cvikově byl domkář Rudolf O. viněn, že 10. prosince 1930 v H. L. dal zabítí vepře ve svém hospodářství vypěstěného a rozprodal z něho maso a jaternice, nenechav maso podle předpisu ohledati. Záznamem o rozsudku ze dne 19. února 1931 byl proto Rudolf O. uznán vinným přestupkem § 399 tr. zák. Odsuzující rozsudek spočívá na právně mylném výkladu ustanovení úvodní věty § 399 tr. zák., jež zní: »prodá-li se při nějaké živnosti, která má právo prodávati maso syrové nebo jakkoliv připravované nebo svažené, něco z takového dobytčete . . .« Podle tohoto doslovu mohou býti podmětem přestupku toho jen živnostníci, kteří jsou oprávněni prodávati maso buď syrové nebo jakkoliv připravované, tedy řezníci, uzenáři, hostinští, vyvářeči a pod., po případě jejich pomocníci v živnosti (srov. rozh. čís. 3030 sb. n. s.); jiné osoby se přestupku toho dopustiti nemohou. Dále jest nutné, by se prodej stal těmito osobami při provozování živnosti, ku prodeji masa opravňující. Domkář, rolník, majitel selské usedlosti, pachtýř selských pozemků, nejsou živnostníky ve smyslu § 399 tr. zák., neboť jejich »živnost« neopravňuje ku prodeji masa po živnostensku, což ostatně také potvrzuje přípis okresního úřadu v České Lípě ze dne 27. března 1931. Čin, který se klade obviněnému za vinu, nezákládá skutkovou povahu trestného činu soudy stíhatelného ani se stanoviska zákona ze 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák. (o zamezení a potlačení nakažlivých nemocí zvířecích). Neboť z trestných činů, spadajících podle § 68 cit. zákona pod pravomoc soudů a uvedených v §§ 64 až včetně 67 zákona, nepřichází v úvahu žádný, kdežto případné jednání proti předpisu § 13 podléhá ve smyslu §§ 68 a 63 čís. 3 potrestání úřady politickými, nikoli soudy (srov. rozh. býv. vídeňského zruš. soudu sb. čís. 3695). Avšak ani o překročení předpisu § 13 nejde, takže není za-

potřebí postoupiti spisy příslušnému okresnímu úřadu k úřednímu jednání. Nařizuje § 13 citov. zákona všeobecné provádění ohledání jen ohledně dobytka velkého jatečního, nikoli však ohledně bravu (malého jatečního dobytka); ohledně tohoto jest předepsáno ohledání jen v živnostenských jatečných místnostech a pak podle třetího odstavce téhož § při porážení z nouze. O žádný z těchto případů tu nejde. Z toho, co uvedeno, plyne, že odsuzující výrok je zmatečný podle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 4225.

Úprava otázek v ten způsob, že první a druhá hlavní otázka byla co do obou obžalovaných tak formulována, že v první otázce, týkající se prvního obžalovaného a znějící na zločin loupeže, jest jako jeho spoluloupežník uváděn přímo druhý obžalovaný, v druhé otázce pak, týkající se druhého obžalovaného, jako jeho spoluloupežník první obžalovaný, nezakládá o sobě zmatečnost rozsudku (§§ 323, 344 čís. 6 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 15. července 1931, Zm II 121/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Štěpána S-e a Augustina J-a do rozsudku porotního soudu v Moravské Ostravě ze dne 27. února 1931, pokud jím byli oba stěžovatelé uznáni vinnými zločinem loupeže podle §§ 190, 192, 193 tr. zák. a Štěpán S. též podle § 195 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Augustina J-a vytýká zmatky podle § 344 čís. 4, 6 a 9 tr. ř. z důvodu, že první a druhá hlavní otázka byla ohledně obou obžalovaných tak upravena, že v první otázce, týkající se Štěpána S-e a znějící na zločin loupeže, jest jako jeho spoluloupežník uváděn přímo stěžovatel Augustin J., v druhé hlavní otázce pak, týkající se Augustina J-a, jako jeho spoluloupežník Štěpán S. I kdyby snad byl vhodnější doslov první a druhé hlavní otázky »ve společnosti s jinou osobou jako spoluloupežníci« bez uvedení jména onoho spolupachatele, nezakládá ještě úprava první a druhé hlavní otázky zmatečnost rozsudku, jak se stížnost domnívá. Podle § 323 tr. ř. jest ovšem dáti otázku porotcům tak, by bylo lze na ni odpověděti »ano« nebo »ne«, § 328 odst. druhý tr. ř. však dovoluje porotcům připojiti stručné omezení ke kladné odpovědi. Bylo tudíž porotcům volno, kdyby byli sice přesvědčeni o vině Štěpána S-e, avšak zároveň o nevině stěžovatelově, vyloučiti při kladném zodpovědění první hlavní otázky spoluúčast obžalovaného Augustina J-a, po případě vyžádati si ve smyslu § 327 odst. druhý tr. ř. potřebné poučení soudu. Že porotcům bylo známo, jak si ve směru tom mají a mohou počínati, jest předpokládati jednak z předpisu § 326 posl. odst. tr. ř., podle něhož má býti v poradní síni porotců